

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudců JUDr. Dany Černé a Mgr. Jaromíra Sklenáře v právní věci žalobce: Tomáš Pecina, bytem Praha 2, Slezská 56, zastoupen Mgr. Petrem Kočím, advokátem se sídlem Praha 6, Na Šťáhlavce 1105/16 proti žalovanému: Ministerstvo spravedlnosti, Praha 2, Vyšehradská 426/16, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.9.2007 č.j.: OSV 261/2007-ODV,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4.9.2007 č.j.: OSV 261/2007-ODV, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci ze dne 8.8.2007 č.j. Spr Si 1/2007 a kterým bylo toto rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace potvrzeno.

V žalobě namítl, že nemůže obstát argument, pro který nebylo vyhověno jeho žádosti o poskytnutí seznamu soudců Vrchního soudu v Olomouci, kteří byli ke dni 17.11.1989 členy nebo kandidáty Komunistické strany Československa (dále jen KSČ), neboť nejde o členství soudců v „politických, církevních či dalších institucích“, nýbrž o členství v jedné konkrétní organizaci, již platné právo označuje za organizaci zločinnou a zavrženíhodnou (§ 2 odst. 2 zákona č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu). Odkázal na nález Ústavního soudu sp.zn. IV. ÚS 23/05 s tím, že závěr v tomto nálezu učiněný je na místě vztáhnout i na informace týkající se členství dodnes aktivních soudců v KSČ. Dle názoru žalobce není přijatelné, aby stejná ochrana byla poskytována informacím o politických názorech soudců a informacím o tom, že daná osoba se v době tzv. normalizace přihlásila svým členstvím v KSČ k ideologii, jež společnosti přivodila důsledky popsané v preambuli shora uvedeného zákona.

Žalobce dále namítl, že žalovaný nepřezkoumával tvrzení povinného subjektu, že požadované informace v personálních spisech soudců nemá k dispozici, a pouze konstatoval, že nemá žádné indicie, že by orgán prvního stupně uvedl ve svém rozhodnutí nepravdivé informace. K této otázce žalobce navrhl, aby soud provedl důkaz personálními spisy soudců Vrchního soudu v Olomouci.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Při jednání dne 5.3.2009 zástupce žalobce zdůraznil, že za citlivý údaj je třeba považovat údaj o politickém postoji nikoliv o členství v politické straně. Ze zákona o sdružování v politických stranách a v politických hnutích je zřejmé, že Komunistická strana nesplňuje požadavky kladené na stranu fungující v demokratickém režimu, neboť je třeba vycházet i ze zákona č. 198/1993 Sb. Z těchto skutečností je třeba dovodit, že požadovaný údaj není údajem, který by byl chráněn zákonem č. 101/2000 Sb. a že žalobce oprávněně požadoval na Vrchním soudu v Olomouci, aby mu podle zákone o informacích požadovaný seznam poskytl. Tvrzení, že údaje o členství soudců v KSČ k 17.11.1998 nejsou obsahem personálních spisů, považuje žalobce za účelové. V 90. letech byli jednotliví soudci prověřováni a z výsledků tohoto řízení by bylo jistě patrné, zda byli či nebyli členy uvedené strany. Rovněž nesouhlasil s názorem, že požadovaná informace nemusí být podána, neboť se nevztahuje k působnosti Vrchního soudu v Olomouci, neboť soud svou pravomoc vykonává prostřednictvím soudců. Z uvedených důvodů pak navrhl, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí tak rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci ze dne 8.8.2007 č.j.: Si 1/2007 a aby Vrchnímu soudu v Olomouci nařídil, aby do tří dnů od právní moci rozsudku poskytl žalobci seznam soudců tohoto soudu, kteří byli ke dni 17.11.1989 členy nebo kandidáty KSČ.

Zástupce žalovaného odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále zdůraznil, že zákon o soudech a soudcích nevyžaduje z hlediska předpokladů pro výkon soudce informaci o politické příslušnosti soudce. Z toho lze dovodit, že prvostupňový správní orgán nedisponuje požadovanými údaji, neboť je neshromažďuje. Dále uvedl, že požadovanou informaci je třeba považovat v souladu s § 4 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů za citlivý údaj a nelze tedy takovou informaci poskytnout, když z obsahu správního spisu je zřejmé, že souhlas se zveřejněním takové informace dán nebyl. V souvislosti s nyní projednávanou žalobou poukázal i na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27.11.2008 č.j. 10 Ca 247/2007-49, který řešil podobnou otázku. Závěrem navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Městský soud se zabýval návrhem žalobce na provedení důkazu personálními spisy soudců Vrchního soudu v Olomouci a dospěl k závěru, že tento důkaz v řízení provádět nebude. Soud vyšel z toho, že předmětem posouzení je v daném případě zejména právní otázka, zda požadované informace mohl povinný subjekt poskytnout či nikoliv. Zjištění, zda požadované údaje jsou či nikoliv zaznamenány v personálních spisech, neshledal tedy pro rozhodnutí o žalobě jako nezbytně nutné, neboť tento důvod nebyl jediným, pro který žádost žalobce o poskytnutí seznamu byla odmítnuta.

Ze správního spisu, který byl soudu předložen, vyplývá, že dne 30.7.2007 byla Vrchnímu soudu v Olomouci doručena žádost Tomáše Peciny podaná podle zákona č. 106/1999, o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 106/1999 Sb.), ve které žádal o zaslání seznamu soudců tohoto soudu, kteří byli ke dni 17.11.1989 členy nebo kandidáty KSČ.

Usnesením ze dne 8.8.2007 sp.zn. Si 1/2007 Vrchní soud v Olomouci žádost odmítl podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. V odůvodnění rozhodnutí soud uvedl s odkazem na § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., čl. 90 Ústavy ČR a instrukci Ministerstva spravedlnosti ze dne 21.12.1999 č. M-1827/99, že informace požadované žadatelem jdou mimo rámec vymezené působnosti soudu. Dále uvedl, že žádost o poskytnutí informací je nutno posuzovat z pohledu zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů. Podle § 4 písm. b) zákona č. 101/2000 Sb. se pro účely tohoto zákona rozumí citlivým údajem osobní údaj vypovídající kromě jiného o politických postojích subjektů. Citlivé údaje lze zpracovávat pouze při splnění podmínek stanovených v § 9 uvedeného zákona. Zákonná úprava tedy ani neumožňuje požadované údaje po subjektech – soudcích požadovat. Závěrem pak soud uvedl, že osobní spisy soudců Vrchního soudu v Olomouci ani požadovanou informaci neobsahují.

Proti tomuto usnesení podal Tomáš Pecina odvolání, o kterém rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 4.9.2007 č.j. OSV 261/2007-ODV tak, že rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci se potvrzuje a odvolání se zamítá.

V odůvodnění odvolací orgán uvedl důvody, pro které neshledal podané odvolání důvodným. Uvedl, že právo na informace patří podle Listiny základních práv a svobod mezi základní politická práva a odcitoval čl. 17 Listiny. Dále uvedl, že právo na informace je jedním ze základních lidských práv a je odrazem principu veřejné kontroly fungování demokratického státu. Zmíněné právo se však nemůže dostat do konfliktu s právem na ochranu soukromí. Rozhodnutí Ústavního soudu sp.zn. IV. ÚS 23/05, na které odvolatel v odvolání poukázal, významně snižuje ochranu osobnosti soudců ve prospěch veřejné kontroly, ale nelze učinit jednoznačné rovnítko mezi minulostí profesní a členstvím v politických, církevních či dalších institucích. Ohledně neexistence požadovaných údajů v osobních spisech soudců pak odvolací orgán uvedl, že nemá žádné indicie, že by správní orgán prvního stupně uvedl ve svém rozhodnutí nepravdivé informace. Lze důvodně předpokládat, že požadované informace neexistují a nelze je tedy poskytnout.

Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterým je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Při přezkoumání rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

V daném případě žalobce podle zákona č. 106/1999 Sb. žádal o zaslání seznamu soudců Vrchního soudu v Olomouci, kteří k datu 17.11.1989 byli členy či kandidáty KSČ.

Podle § 8a zákona č. 106/1999 Sb. informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.

Prvořadým předpisem, ze kterého je třeba při úvaze o tom, které osobní údaje nelze poskytnout, je Listina základních práv a svobod (dále jen Listina), ve které je stanoveno, že nedotknutelnost osoby a jejího soukromí je zaručena a může být omezena jen v případech stanovených zákonem (čl. 7 odst. 1) a že každý má právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě (čl. 10 odst. 3).

Dalším předpisem, ze kterého je třeba vycházet je zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 101/2000 Sb.). Podle § 4 písm. a) tohoto zákona pro účely tohoto zákona se rozumí osobním údajem jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu Podle § 4 písm. b) tohoto zákona citlivým údajem se rozumí osobní údaj vypovídající o národnostním, rasovém nebo etnickém původu, politických postojích, členství v odborových organizacích, náboženství a filozofickém přesvědčení, odsouzení za trestný čin, zdravotním stavu a sexuálním životě subjektu údajů a jakýkoliv biometrický nebo genetický údaj subjektu údajů.

Žalobce v žalobě namítl, že mu poskytnutí požadované informace nemohlo být podmíněno, neboť informace o členství soudců v KSČ v roce 1989 není informací o politických názorech, ale informací o členství v konkrétní organizaci, kterou zákon č. 198/1993 Sb. označuje za organizaci zločinnou a zavrženíhodnou.

Podle čl. 17 odst. 4 Listiny svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.

Podle shora citovaných ustanovení Listiny nedotknutelnost soukromí osoby může být omezena jen v případech stanovených zákonem a právo vyhledávat a šířit informace může být omezeno zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná mimo jiné pro ochranu práv a svobod druhých. Z toho vyplývá, že právo na informace jako jedno ze základních politických práv je možné zákonem omezit z důvodu, aby nedošlo k narušení jiného základního práva, které je rovněž Listinou zaručeno. Právě o takový střet dvou základních práv zaručených Listinou se v daném případě jedná. Vedle práva žalobce na poskytnutí informace zde stojí právo soudců Vrchního soudu v Olomouci na ochranu soukromí. Z příslušných ustanovení zákona č. 101/2000 Sb. vyplývá, že citlivým údajem se mimo jiné rozumí osobní údaj vypovídající o politických postojích. Dle názoru soudu žalobcem vyžádaná informace (seznam) představuje žádost o sdělení citlivých údajů vztahujících se k jednotlivým osobám, neboť informaci o členství v politické straně je třeba hodnotit jako údaj o politických postojích subjektů údajů. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani to, že se jedná o osoby vykonávající veřejné funkce. Rovněž ze zákona č. 198/1993 Sb. nelze dovodit, že by pro případ kandidátního či členství v KSČ do 17.11.1989 bylo zákonem omezeno právo na nedotknutelnost soukromí, tedy že by v tomto případě byla učiněna výjimka a že by bylo třeba, aby takový údaj byl shromážděn a dále případně sdělován v rámci plnění informační povinnosti povinných subjektů. Za této situace je pak třeba dovodit, že právo na vyhledávání informací je v tomto směru omezeno a že se tak stalo zákonem, tedy Listinou stanoveným způsobem.

Pokud se jedná o odkaz žalobce na nález Ústavního soudu sp.zn. IV. ÚS 23/05, v tomto rozhodnutí se Ústavní soud zabýval právem na čest a vyslovil, že toto právo se uplatňuje ve více sférách. Rozlišil soukromou sféru a sféru sociální, do které zařadil sféru společenskou, občanskou a profesionální. Uvedl, že „vnější okraj sociální sféry jednotlivce tvoří tzv. veřejná sféra. Jedná se o ten segment lidského života, který může vnímat a nebo brát na vědomí každý (Löffler/Rickler, Handbuch des Presserechts, 4. vyd., 2000, 42. kap., pozn.

č. 7). V této sféře neexistují prakticky žádná omezení pro šíření pravdivých faktů z ní (Soehring, Presserecht, 3. vyd, 2000, pozn. č. 19.40). Je zřejmé, že tato sféra lidského života se zcela kryje s profesionální sférou osob působících ve veřejném životě“.

Dle názoru soudu zamítnutí žaloby v dané věci není v rozporu s názorem vysloveným ve shora citovaném nálezu. Žalobcem požadovaná informace se nedotýká profesionální sféry soudců, kdy jejich působení je třeba považovat za působení ve veřejném životě, ale soukromé sféry těchto osob, která nemá přímý vztah k samotnému výkonu funkce soudce.

Jak uvedl již Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 27.11.2008 č.j. 10 Ca 247/2007-49, „nelze, tak jak žalobce tvrdí, z důvodu odtajnění minulosti osob, které vykonávají soudcovskou funkci, jednotlivé články Listiny vykládat účelově tak, že obsah těchto článků platí a je závazný toliko pro ty osoby, které nejsou soudci nebo že neplatí pro osoby, které byly v minulosti členy KSČ. Takovýto výklad nelze připustit, neboť ve svém důsledku by byl toliko účelovým a v rozporu s čl. 1 Listiny, jenž stanoví, že lidé jsou svobodní a rovní v důstojnosti i právech, základní práva a svobody jsou nezadatelné, nezczizitelné, nepromlčitelné a nezrušitelné“. Tento závěr lze plně vztáhnout i danou věc, neboť se jedná o stejnou problematiku.

Vzhledem ke shora uvedenému závěru má soud za to, že pro posouzení věci není rozhodné, zda by bylo možné v personálních spisech soudců Vrchního soudu v Olomouci dohledat, zda a ve kterém období byli soudci tohoto soudu kandidáty či členy KSČ, proto se námitkou žalobce, že není pravdivé tvrzení, že tyto informace v personálních spisech obsaženy nejsou, nezabýval, když dospěl k názoru, že tato skutečnost není pro posouzení věci právně významná. I kdyby bylo prokázáno, že požadované údaje jsou v personálních spisech soudů obsaženy, nic by tato skutečnost nemohla změnit na závěru, že žalobce požadoval poskytnutí informací, které povinnému subjektu shromažďovat nepřísluší.

Pokud při jednání dne 5.3.2009 zástupce žalobce namítl, že nepovažuje za správný názor, že požadovaná informace se nevztahuje k působnosti Vrchního soudu v Olomouci, touto námitkou se soud nezabýval, neboť v žalobě obsažena není a byla tedy uplatněna až po uplynutí zákonem stanovené lhůty, ve které lze žalobní body rozšiřovat (§ 71 odst. 2 s.ř.s.).

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

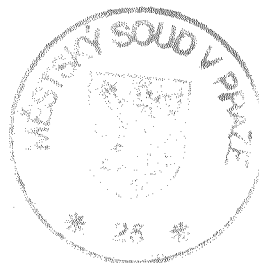
Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek stanovených v § 102 a násl. s.ř.s. ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozsudku prostřednictvím Městského soudu v Praze. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 5. března 2009

Za správnost vyhotovení: Marcela Brabcová

h

JUDr. Karla Cháberová, v.r.
předsedkyně senátu